

Bleicher Ferenc 1941 – 2000

*Az utolsó órákban felfogadottak sürgetettségével
tevékenykedett.*

Ferikém!

A mi korunkban már esetleges, ki ír a másokról nekrológot. Mivel a Gondviselésnek úgy tetszett, hogy rám esett kettőnk közül ez a megtisztelő, ám korántsem könnyű szívvel teljesíthető feladat, ezért összeszedem magam, és törekszem úgy megfelelni a felkérésnek, ahogyan, bizonyára, Te is tennéd, ha rólam volna szó.

„*Hanyas vagy?*” - tettem fel a kérdést Neked, s a válaszból már tudtam is, hol a helyed a nomenklatúrán. Velem együtt te is annak az „*elfelejtett korosztály*”-nak része vagy, akik a háború alatt, illetve közvetlenül utána születettek.

Akkoriban, az ötvenes évek elején, mi még azt tettük, ami tőlünk tellett, és nemes egyszerűséggel rúgtuk a *bőrt*, ami akkor még tényleg az volt, nem műanyag, és törekedtünk gyermekek lenni egy embertelen világban. Te, Feri, a budafoki tágas pampákon, én nem messze innen, a Duna másik oldalán, a rákospalotai vadászmezőkön. Ekkor még nem tudtuk, hogy egyszer összehoz minket az élet Virt Lacin keresztül, és Isten, és az Ő Országának keresése. Lehet, csak rövid egynéhány évet töltöttél közöttünk, s voltál a Benyhéné Andika vezette közösségünkben velünk. De annál lelkesebb volt munkád. Az utolsó órákban felfogadottak sürgetettsége hajtott, hogy megszolgáld az egy dénárodat? Minden összejöveten, minden lelkigyakorlatkor, minden Bokor-megmozduláson lehetett számítani tevékeny jelenlétedre. A közösségi kassza, amit az éhezőknek szántunk, a Te *betéteidtől duzzadt*, bár egyedül kerestél két kiskorú gyermekedre, és jövedelmed az átlagos *bérből-fizetésből* élőké volt. Szolgáltad férfiúsággal édesanyjuktól elhagyott családot közösségét éppúgy, mint azon kallódó gyermekekéét is, akiket egybegyűjtöttél Kalazanci Szent József nyomdokán járva, s akikből bizonyára jó kis csapatot hoztál volna össze, ha a korai halál ebben nem akadályoz meg.

Bár a katonáskodáshoz már túlkoros voltál, mellszélességgel álltál ki az általános hadkötelezettség ellen. Vallásodat a közömbösség jelen korszakában is ápoltad, és a már gyermekkorodban szokásoddá vált misére járást nem adtad fel az Isten Országá kiteljesedett építéséért. Miért is, hiszen, ahogy azt Gyurka bácsitól is hallhattad, Jézus sem vonult ki a maga vallásából, sőt, szokása volt a templomban tanítani.

Emlékszem, egyszer összehoztad, hogy Veled mehessünk, Évi és én, szokásos vadevezős túrára a Dunán, csónakot is szereztél, néhány vidám „*avantgárd*” napra, ahogy nevezni szeretted ezeket a kiruccanásokat. Ez a formabontás volt rád a jellemző. Úgy voltál hű a „*kicsiben*”, azaz az élet által rád terhelt feladataidban Isten akaratához, miközben a karoszekben a TV előtt söröcskéjét iszogató nyárspolgári mentalitáson felülemelkedve, tudtál vadevezős lenni Isten Országá vizein is. Vállalva annak minden nehézségét, buktatóját, és veszélyét, miközben kalandjának minden szépségében is részed, részünk volt.

Kérlek, kérünk, légy odaát is jó szószólónk!

Venczel Ferenc